

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku Funduszu Regionu W.

przy uczestnictwie dłużnika T. W., S. H. i T. W.

o udzielenie przybicia nieruchomości, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 września 2005 r., na skutek kasacji dłużnika T. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 31 grudnia 2004 r., sygn. akt II Cz (...),

odrzuca kasację i nie obciąża T. W. kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ś. postanowieniem z dnia 31 grudnia 2004 r. oddalił zażalenie dłużnika W. W. na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 31 sierpnia 2004 r. o przybiciu nieruchomości, wydane w postępowaniu egzekucyjnym z wniosku wierzyciela Funduszu Regionu W. przeciwko dłużnikom T. W., S. H. i T. W.

Kasację od tego postanowienia wniósł W. W. Pełnomocnik dłużnika, wykonując obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, stwierdził, że: „Rozpoznanie przedstawionej Sądowi Najwyższemu kasacji ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy naruszenie przepisów, podniesionych w zarzutach kasacji i wydanie na tej podstawie rozstrzygnięć, nastąpiło wbrew zasadzie res iudicata i doprowadziło do egzekucji. (...) Mimo, że dłużnik okoliczność tę podniósł w sprawie, pozostało to poza rozważaniami Sądów. Dlatego też przedstawione w sprawie zarzuty, nawiązujące m. in. do tej okoliczności poddają w wątpliwość, czy naruszenia procedury miały negatywny skutek dla wydania ostatecznego rozstrzygnięcia jakim było przybicie i czy w związku z tym zostało wydane lege artis, mając na uwadze wszystkie okoliczności towarzyszące postępowaniu.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowienie zaskarżone kasacją zostało wydane przed dniem 6 lutego 2005 r. Do złożenia i rozpoznania kasacji dłużnika stosuje się zatem - w myśl art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 13, poz. 98) - przepisy kodeksu postępowania cywilnego obowiązujące do wejścia w życie wymienionej ustawy.

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z elementów konstrukcyjnych kasacji jest przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wskazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny, czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Omawiane okoliczności powinny wprost nawiązywać do treści art. 393 k.p.c. To oznacza, że skarżący, aby uczynić zadość wymaganiu kasacji określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź oczywiste naruszenie prawa (por. uchwała połączonych Izb SN: Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7 - 8, poz. 92).

Brak kasacji, polegający na nieprzedstawieniu okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 51) - powoduje odrzucenie kasacji bez wzywania do jego usunięcia. To stanowisko Sąd Najwyższy uściślił w postanowieniu z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00 (OSNC 2001, nr 3, poz. 52), stwierdzając, że spełnienie obowiązku określonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może polegać na odwołaniu się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w wymienionym przepisie, a w postanowieniu z dnia 22 marca 2000 r., V CZ 131/00 (OSNC 2000, nr 10, poz. 156) zaznaczył wyraźnie, że jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, to obowiązek ich przedstawienia nie jest spełniony, choćby dały się one wywieść z uzasadnienia kasacji.

W świetle powyższego należało uznać, że kasacja dłużnika nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Argumenty przytoczone w kasacji, jako czyniące zadość temu wymaganiu, nie odpowiadają bowiem żadnej z czterech wyżej wskazanych okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji. Skarżący nie wykazał, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź orzeczenie oczywiście narusza prawo.

W tej sytuacji kasację należało odrzucić na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c. jako ulegająca odrzuceniu przez sąd drugiej instancji. Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego jest oparte na art. 102 k.p.c. w zw. z art. 393¹⁹ k.p.c.